

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ioanni Monacho. 130.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Monach^o
semel lap-
sus agre
resurgit.
Ioan. 12.

addicat, ac regis templis & palatijs extur-
bet. Difficile enim factu est, vt qui prola-
buntur, ad eam rursum reuocentur. Deus
autem, qui efficax ostium aperuit, ac sei-
psum ostium vocat, per quod ad salutem
aditus patet, det tibi, & mentem minimè
palantem ac distractam, & sermonem re-
prehensionis expertem, gratia conditum:
quibus videlicet rebus & planam ac faci-
lem hanc vitam reperias, & futurum æui
placidum ac salutare.

Ioanni Monacho. 130.

Monasti-
ca vita
quid re-
quirat.

Nescit saturitas vigilare; nescit fastus
quiescere. vigilantiam & mansuetudinem
monastica vita requirit. Si igitur hanc pro-
fiteris, fac illa delectas. Sin autem ventrem
imperio minimè tenes, quid & locum oc-
cupas, & decertantium animos frangis.

Timotheo Lectori. 131.

Luc. 1.
Zacharia
silentium
quid si-
gnificet.

Quòd Zacharias obmutuerit, vir acu-
tissime, non stupore factum est, vt existi-
mas. siquidem sacerdos ille, vt qui puro
animo diuinis mysteriis operam daret, di-
uinos prospectus atque angelicas visiones
familiares habebat: verum silentij ipsius
typo legis silentium indicabatur. Quid au-
tem, quòd à silentio & sterilitate ac fene-
dute vox procreata sit? Hinc videlicet il-
lud significari arbitror, ex scripta lege, ob-
eorum, qui eam acceperant, inobedi-
entiam & contumaciam, senio ac vetustate
confecta, vaticinia de Christo prodiisse,
hincque etiam ipsius matrem vnà venisse.

Eidem. 132.

Math. 3.
Quid lo-
custæ.
Matt. 3.
Mel sil-
vestre.

Locustæ, quibus Ioannes alebatur, non
animantia sunt, vt quidam imperitè pu-
tant, scarabæis similia (abfit:) verum her-
barum aut platarum summitates. Eodem-
que modo rursus non herba quædam est
mel silvestre, verum mel montanum,
quod ab agrestibus apibus cõficitur, sum-
mèque amarum est, & gustatui omni in-

ποδίσση παράπλωμα, καὶ τῆς ἀνακτό-
ρων τῆς βασιλικῶν τῶν σοφῶν. διχρε-
ρῆς γὰρ τοῖς ἐκπληκτικῶν, ἢ ὡς ἐ-
κείνην ἀνάκλησις. ὁ δὲ θεὸς ὁ ἴδεν ἄ-
νοϊζας ἐνεργῆς, καὶ ἴδεν καλῶν ἐαυτοῦ, ^{ἐνεργῆς}
δι' ἧς ὅτι τῆς σωτηρίας ἡ εἰσοδος, δὴ ὡς
σοὶ καὶ νοῦ ἀμεταβάσει, καὶ λόγον ἀ-
κατάργησον, ἠρτυμένον τῇ χεῖρι. δι-
ῶν καὶ ὁ παρὰ σοὶ εἶδος εὐμαρῆς εὐρε-
θήσεται, καὶ ὁ μέλλον αἰὼν, εὐδυνῆς καὶ
σωτήριος.

Ιωάννη μοναχῶ. ρλ.

Οὐκ οἶδε κόρος ἀρτυεῖν. ὅσα οἶδε
τύπος ἠρεμεῖν. ἐρηγήσεται δὲ ἔται καὶ
φραδότητος ἀσκησις. εἰ οὐ τούτης
ἀντιποῖ, οὐκ εἶνα κατάργησον. εἰ δὲ
ματρὸς ἢ κρατεῖς, τί καὶ τὸν τόπον
καταργεῖς, καὶ τὸ ἀθλοῦσας ἐκνευροῖς.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. ρλα.

Ἡ Ζαχαρίας κάφεσις ὅσα ἐκ πλη-
ξεί γέννη, ὡς ἐνόμισας γενεχέστε. ^{συνεχῆς}
ἐν συνθείᾳ γὰρ θεοφαιείας καὶ ἀγ-
γελικῆς ὀπτασίας ἦν ὁ ἱερεὺς, καθα-
ρῶς τοῖς μυστηρίοις ἀγαθῶν ἔργων. ἀλ-
λὰ τῷ τύπῳ τῆς ἐκείνης σιγῆς, ἢ τῆ ^{ἐπιπέτῃ}
νόμου ἐδηλοῦτο σιωπῆ. τὸ δὲ ἀπὸ σι-
γῆς καὶ στερρώσεως, καὶ γήρας τεχθῆναι ^{συνεχῆς δι-}
τῷ φωνῆν, τὸ τοιοῦτον δηλοῦν, τὸ ἐκ ^{λοῖ}
τῆ παλαιωθέντος καὶ καταμεράσαν-
τος, καὶ στερρώθεντος τῇ ἀνηκούσῃ τῆς
δεξαυρῶν νόμου τῆς γραφῆς, τὰς πε-
ρὶ χεῖρῶν ἀπορήσας ἀγγελθεῖν, καὶ τῷ
αὐτῶν μητέρα ἐκ τούτου συνελθεῖν.

Τῷ αὐτῷ. ρλβ.

Αἱ ἀκρίδες, ἃς Ἰωάννης ἐξέφετο, ἢ
ζῶά εἰσιν, ὡς πνεύσας οἶονται ἀμαθῶς, ^{εἰς}
καθ' αἰοῖσιν ἀπεικονίοντα, μὴ γένοιτο, ἀλλ'
ἀκρέμονες βοτακῶν ἢ φυτῶν. ἔτι δὲ
πόα πῖς ὅτι πάλιν τὸ μέλι τὸ ἀγρίον,
ἀλλὰ μέλι ὄρειον ὑπὸ μελισσῶν ἀ-
γρίων γινόμενον, πικρότατον ὄν, καὶ πά-
ση γεύσῃ πολέμιον. δι' ἧν τῷ ὑπὸ
βάλλῃ.